Extracts and translations of the *Khrims gnyis lta ba'i me long*. Reproduced in *Tibetan Legal Materials*. 1985. Dharamsala: The Library of Tibetan Works and Archives, pp. 3–38.

༄༅ ། བརྒྱད་ཁྲི་བཞི་སྟོང་དམ་ཆོས་ཕུང་པ་ཆེ།

ལུང་རྟོགས་རྒྱ་མཚོའི་དབུས་ན་ལྷུན་ཆགས་ཤིང་།

ཕུན་ཚོགས་རིན་ཆེན་ལས་གྲུབ་བང་རིམ་མཐོ།

སྡེ་སྣོད་ཉི་ཟླའི་རྣ་ཆས་སྤྲ་དེར་འདུད།

ཇི་ལྟ་ཇི་སྙེད་ནང་གི་ཡེ་ཤེས་ཏེ།

རིག་གྲོལ་སྨྲ་བ་ཕྱིར་མི་ལྡོག་པའི་ཚོགས།

བླ་མེད་ཡོན་ཏན་ཀུན་ལྡན་དཔལ་གྱི་གཞི།

འཕགས་མཆོག་དགེ་འདུན་རྣམས་ཀྱིས་དགེ་ལེགས་སྩོལ།

ཞེས་དཔལ་མཆོག་གི་རྒྱུད་དང་། རྡོ་རྗེ་གུར་དང་། སངས་རྒྱས་མཉམ་སྦྱོར་སོགས་ནས་གསུང་པའི་དཀོན་མཆོག་གསུམ་གྱི་

ཤིས་པ་མཇིད་(བཇིད)པའི་ཚིགས་སུ་བཅད་པ་སྔོན་དུ་བཏང་ནས། དེ་ཡང་།

The great collection of the holy doctrine in 84,000 [texts] [is]

The majestic Mount Meru, in the midst of an ocean of transmission and realization,

With high terraces made of the most precious jewels,

To the collection of (*piṭaka*) scriptures ornamented with sun and moon, I bow.

Whatever [the texts] are, and however many there may be, the wisdom within them

Expounds awareness and liberation; consequently the multitude of non-returners

Endowed with all peerless qualities, will form the basis of the glorious ones,

The Noble Sangha, who bestow wondrous virtue.

These are presented as preliminary verses on the splendid goodness of the Three Jewels, quoted from the *dPal mchog gi rgyud*,[1] the *rDo rje gur*,[2] and the *Sangs rgyas mnyam sbyor*, and so forth.

---

[1] Rangjung Yeshe's encyclopedia entry for *dpal mchog dang po'i rgyud* gives: Skt. Śri Paramādya Tantra, Glorious Supreme Primal Tantra, one the Four Major Sections of Yoga Tantra. *Dpal mchog rgyud* is referred to in the *Blue Annals* (English edition, p.352). It could possibly refer to the *Dpal ['khor lo bde] mchog* Tantra, that is, Cakrasamvara. See http://rywiki.tsadra.org/index.php/Main_Page

[2] Vajrapanjara Tantra

དང་པོ་ནི།

Firstly

བཅོམ་ལྡན་ལས་༼འདས༽གཉན་ཡོད་ན་རྒྱལ་བུ་རྒྱལ་བྱེད་ཀྱི་ཚལ། མགོན་མེད་ཟས་སྦྱིན་གྱི་ཀུན་དགའ་ར་བ་ན་བཞུགས་པའི་དུས་སུ། འཇིག་རྟེན་ན་གླེན་པ་གཏི་མུག་ཅན། མི་དགེ་བ་བཅུའི་ལས་རྣམས་ [4] བག་མེད་དུ་སྤྱོད་པ། སྲོག་གཅོད་པ། མ་བྱིན་པ་ལེན་པ། འདོད་པ་ལ་ལོག་པར་དབྱེན་པ། རྫུན་དུ་སྨྲ་བ། ཕྲ་མ་དང་། ཞེ་གཅོད་པའི་ཚིག་སྨྲ་བ། འདོད་ཆགས་དང་། ཞེ་སྡང་ཆེ་བ། ངན་པར་ལྟ་བ་ལེན་པ། མང་དུ་སྒོམ༼གོམས༽པར་བྱས་པས། ཆུང་ངུ་ནི་དུད་འགྲོར་སྐྱེས། འབྲིང་དུ་བྱས་པ་ནི་ཡི་དགས་སུ་སྐྱེས། ཤས་ཆེར་བྱས་པ་ནི་སེམས་ཅན་དམྱལ་བའི་འཇིག་རྟེན་དུ་སྐྱེས་ཏེ། སྡུག་བསྔལ་རྣམ་པ་སྣ་ཚོགས་ཉོང་༼མྱོང༽སྟེ་སེམས་ཅན་དམྱལ་བའི་བསྲུང་མས་འཁྲིད་ནས། ལ་ལ་ནི་མཚོན་གྱི་དམྱལ་ཞིང་གཏུབ། ལ་ལ་ནི་མེའི་ཕན་ཚུན་གྲས་ཁམ་ཚད་བཅད། ལ་ལ་ནི་གཏུན་གྱི་ནང་དུ་བརྡུང་། ལ་ལ་ནི་རང་འཐག་ལ་འཐག ལ་ལ་ནི་རལ་གྲི་ལ་འཛེག །ལ་ལ་ནི་མེའི་ཤིང་རྟ་དང་། ཟངས་ཁོལ་མ་དང་ཆབ་དྲོན་མོ་དང་། འདམ་སྐྱུག་གི་ནང་དུ་བསྐོལ་བ་སོགས་ཏེ། སྡུག་བསྔལ་ཤིན་ཏུ་མི་བཟོད་པ་རྣམ་པ་སྣ་ཚོགས་ཉོང་བར་འགྱུར་ཞིང་།

In the auspicious time during which the Buddha was staying in gNyan yod (Śrāvastī) in the forest of Prince Jeta in the mGon med zas sbyin gyi kun dga' ra ba,[3] [he taught that] in this world, because ignorant and stupid people have become used to indulging heedlessly in the ten non-virtuous actions, such as killing, stealing, sexual misconduct, telling lies, slander, speaking hurtful words, avarice, anger, adhering to wrong views, then at the very least they have been reborn as animals. For more serious actions, they have been reborn as hungry ghosts (*preta*) and for very severe actions, they have been reborn in an infernal world. Experiencing different types of suffering, the sentient beings were conducted by the guardians of hell. Some were pierced in the hell of weapons; some were bitten by fiery beings (*me'i phan tshun gras kham tshad bcad*);[4] some were crushed with stone clubs; some were ground in a rotating mill; some encountered swords, some a chariot of fire; or they were boiled in a cauldron of boiling water or in a mud of vomit, and so on. They will experience a multitude of extreme and unbearable sufferings.

---

[3] Anāthapiṇḍada's grove, where the Buddha resided.

[4] This translation is very uncertain.

ཚེ་འདིར་ཡང༌། རིན་ཆེན་འཕྲེང་བ་ལས་སྲོག་བཅད་པས་ནི་ཚེ་ཐུང་འགྱུར།

རྣམ་པར་འཚེ་བས་གནོད་པ་མང༌།

མ་བྱིན་ལེན་གྱི་ལོངས་སྤྱོད་འཕོང༌།

བྱི་བོ་བྱས་པས་དགྲ་དང་བཅས།

རྫུན་དུ་སྨྲ་བས་བཀུར༼སྐུར༽བ་མང༌།

ཕྲ་མ་ཡིས་ནི་ཤེས༼བཤེས༽དང་བྲལ།

ཚིག་རྩུབ་ཡིས་ནི་མི་སྙན་ཐོས།

ངག་འཁྱལ་ཡིས་ནི་ངག་མི་བཙུན།

བརྣབ་སེམས་ཡིད་ལ་རེ་བ་འཇོམས།

གནོད་སེམས་འཇིག [5] པ་བྱིན་པར་བྱེད།

ལོག་པར་བལྟ་བ་ལྟ་ངན་ཉིད།

ཅེས། མི་དགེ་བ་བཅུའི་རྣམ་སྨིན་བཟོད་གླག༼གླགས༽མེད་པ་གཟིགས་ནས། དེ་དག་གི་གཉེན་པོར་དགེ་བ་བཅུའི་མདོ་

གསུང་ངོ༌། མི་དགེ་བ་བཅུ་སྤང་གི་ཁྲིམས་བཅས་སོ།

Furthermore, in this life, to quote from the Rin chen ’phreng ba,[5]

‘Killing will lead to a short life;

Causing harm leads to further harm;

Stealing results in complete loss of wealth;

Sexual misconduct creates enemies;

Telling lies leads to much denigration;

Slander leaves one without friends;

Those who use harsh words hear unpleasant things;

---

[5] This is a quote—not entirely correct—from Nagarjuna's *Ratnavālī*, the *Precious Garland*. It is found in the *bsTan ’gyur*, vol. 172, in the sDe dge edition, f. 107v, verse 14–16.

Those who gossip have ineffective speech;

With covetousness, one destroys hope;

A harmful attitude generates fear;

To see things wrongly [leads to] negative views.’

[The Buddha], having seen[6] the unbearable consequences of the ten non-virtues, taught the *sutrās* on the ten virtues, as a countermeasure.

དཔལ་མགོན་འཕགས་པ་ཀླུ་སྒྲུབ་ཀྱིས་ཀྱང་། རྒྱལ་པོ་ལ་གཏམས་༼གདམས༽་པ་རིན་ཆེན་འཕྲེང་བ། བློན་པོ་ལ་གདམས་པ་ཤེས་རབ་རྒྱལ་བ༼བརྒྱ་པ༽་མི་དམངས་ལ་གདམས་པ་སྐྱེ་བོ་གསོ་བའི་ཐིགས་པ་སྟེ། མི་དགེ་བཅུ་སྤང་བའི་བསྟན་བཅོས་གསུམ་མཛད།

The great protector, the noble protector, Nāgārjuna, wrote three *śastra*s on rejecting the ten non-virtues: his advice to the king, called the Precious Garland (*Rin chen ’phreng ba*) (Ratnāvalī); the advice to ministers, called the Hundred Wise Sayings (*Shes rab brgya pa*) (Prajñāśataka); and the advice for ordinary people, called the Drop of Nourishment for the People (*Skye bo gso ba’i thigs pa*) (Jantuposanabindu).

དེ་དག་གི་རྗེས་སུ་འཕྲེང་ནས་སྔོན་གྱི་ཆོས་རྒྱལ་རྣམས་ཀྱི་ཁྲིམས་བཅས་པའི་ལོ་རྒྱུས་འདི་ལྟར་སྣང་སྟེ།

Next, the history of the way in which previous dharma kings made their laws.

སྲོག་བཅད་པའི་ཁྲིམས་ནི།

The law on killing

ཤན་པ་དཀར་རུ་རྩེ་དང་། དམར་རུ་རྩེ་གཉིས་ཡོད་པས། ཁོང་གཉིས་ཀྱི་ལུག་རེ་དང་། ཕག་པ་རེ་གསོད་པར་བྱས་པས། ཕག་པས་སྐད་ངན་བཏོན་པས། དམར་རུ་རྩེས་ལུག་གི་མིག་ལ་ས་བཏབ་ནས་བསད། ཕག་པའི་ལྕེ་བཅད་པས། དཀར་རུ་རྩེས་མ་ཕོད་སྡེ་བཏང་པས། ནགས་ཀྱི་ཁྲོད་དུ་བྲོས་ནས་ཕྱིན་པས། ཟ་རྒྱུ༼རུ༽མེད་པས་ལྟོགས་ནས་སྲོ་ཅིག་བྲོས་པས། དེའི་ནུས་

[6] The honorific, *gzigs*, implies the Buddha.

པས་ནགས་ནས་རིང་ཁ་ཅིག་ཏུ་འཕུར་སོང་། དེ་རྔོན་པས་མཐོང་ནས་རྒྱལ་པོ་ལ་སྨྲས་པས། རྒྱལ་པོ་ན་རེ་འཁྲིད་ཤོག་གསུངས། རྒྱལ་པོའི་སྤྱན་སྔར་ཁྲིད་ཕྱིན་ནོ། རྒྱལ་པོ་ན་རེ་ཁྱོད་ལ་ཡོན་ཏན་ཅི་ཡོད་གསུངས། ཡོན་ཏན་ཅིག་ཀྱང་མ་མཆིས་ཏེ། ལྟོགས་ནས་སྔོ་ཅིག་ཟོས་ནས་བྱུང་བ་ཡིན་བྱས་པས། དེར་རྒྱལ་པོ་ངོ་མཚར་སྐྱེས་ནས། ཀ་རུ་རྩེ་ལ་བྱ་དགའ་ཆེན་པོ་བྱིན་ནོ།

There were two butchers, dKar ru rtse and the dMar ru rtse. Each had a sheep and a pig to be slaughtered. The pig let out an anguished cry. dMar ru rtse killed his sheep after throwing dust into its eyes and cut the tongue of his pig. dKar ru rtse did not dare [to do the same] and let [his animals] go. He ran away into the middle of a wood. With nothing to eat, and growing hungry, he ate a plant. As a result of its power, he flew far away from the forest.

A hunter saw him and told the king. The king said, ‘Bring him to me’. When he had been led into the presence of the king, the king asked him, ‘What special qualities do you have?’ ‘I have no special qualities, I ate a plant when I was hungry and it just happened’. Then the king was struck with wonder and gave a great reward to dKar ru rtse.

དེའི་ཚེ་ལྷ་ཚངས་པས་སྨྲས་པ།

སྲོག་བཅོད་སྡིག་པ་བྱས་པས་ནི།

རྣམ་སྨིན་སྔོན་༼མངོན་༽ དུ་གནང་བ་༼སྣང་བ་༽ ནི།

དམར་རུ་རྩེ་ནི་དམྱལ་བར་ལྷུང་།

དཀར་རུ་རྩེ་ནི་མཐོ་རིས་ཐོབ།

དགེ་སྡིག་ལས་འབྲས་དེ་འདྲ་བ།

དངོས་སུ་སྣང་དེ་ཡ་ [6] མཚན་ཆེ།

ཞེས་སྲོག་གཅོད་སྤོང་བའི་ཁྲིམས་བཅས་སོ།

In that regard, Brahma said,

‘In the case of sinful killing,

The karmic consequences are evident.

dMar ru rtse will fall into hell

And dKar ru rtse will reach a higher realm.

These are the consequences of virtue and sin.

This is the remarkable reality.’

In this way, the law on rejecting the taking of life was established.

༧ མ་བྱིན་ལེན་བྱས་པའི་ཁྲིམས་ནི།

The law on stealing

རྐུན་མ་དགའ་བོ་ཞེས་བྱ་བ། རྐུན་མ་མངས་པོ་དང་བཅས་ཁྱིམ་བདག་ཅིག་གི་མཛོད་རུ་རྐུ་རུ་ཕྱིན་པས། ཀླ་བོ་རྣམས་ཀྱིས་ནོར་མང་པོ་འཁྱེར་སོང་བས། དགའ་བོ་བསམ་པ་སྐྱེས་ཏེ། ཁྲིམ་བདག་གི་(གིས)དཀོན་མཆོག་ལ་དངོས་པོའི་ནོར་ལ། ང་ཧི་ལྷར་འཛིན་ཆགས་ཀྱི་རྐུ་བ་ར་སྙམ་ནས། གད་མོ་ཆེན་པོ་ཤོར་བ་དང་ཁྱིམ་བདག་གིས་ཚོར་བས་ཁོ་ལ་ཅི་ཡང་མ་བྱས། གཞན་དེད་པས། རྐུན་མ་དགའ་བོ་ལ་གཞན་ཚོས་ལེ་ལན་དེད་པའི་དུས་སུ། ཤིང་གི་ལྷ་མོ་འོད་འཆང་མས་ལུང་བསྟན་པས། ཁྱིམ་བདག་གིས་གསེར་གྱི་གཏེར་རྙེད་དེ་ཕྱུག་པོར་གྱུར། དེའི་ཚེ་ལྷ་དབང་པོ་བརྒྱ་བྱིན་གྱིས་སྨྲས་པ།

དགེ་བའི་བསོད་ནམས་མཐུ་ཡིས་ནི།

དགའ་བོ་ཁྱིམ་བདག་གསེར་དང་ལྡན།

རྐུན་མ་དགའ་བོ་མཐོ་རིགས་(རིས)སྐྱེས།

ཀླ་བོ་གཞན་མ་ངན་སོང་ལྷུངས།

ཨེ་མ་ཤིན་ཏུ་ངོ་མཚར་ཆེ།

མ་བྱིན་ལེན་སྤོང་སྦྱིན་པ་ཐོང་།

ཞེས་མ་བྱིན་ལེན་སྤངས་ནས་སྦྱིན་པ་གཏོང་བའི་ཁྲིམ་(ཁྲིམས)བཅས་སོ།།

A thief known as dGa’ bo, along with a thief known as Mangs po, went to steal from the treasure chest of one householder. Their assistants had come to carry away many valuables. dGa’ bo thought, ‘I realize that I am stealing the householder’s precious jewels and material wealth out of avarice’, and he let out a great laugh. Having heard him, the householder did

not do anything at all to him. He drove the others away. When the others blamed the theft on dGa’ bo, the tree goddess ’Od ‘chang ma, made a prophecy that the householder would discover a treasure of gold and become rich.

In that regard, Indra (lHa dbang po brgya byin) said,

‘By the power of virtuous merit,
dGa’ bo [is] the householder with gold,
The thief dGa’ bo was reborn into a superior realm,
The other assistant descended into the lower realms,
Aha! This is amazing.
Reject theft and give generously’.

In this way, by rejecting theft, the law on giving generously was established.

འདོད་ལོག་སྤྱད་པའི་ཁྲིམས་ནི།།

The law on sexual misconduct

སྨད་འཚོང་མ་དགའ་བྱིན་ཞེས་བྱ་བ་དང་། གསལ་བའི་འོད་ཅེས་བྱ་བ་༣་ཡོད་པ་ལས། གསལ་བའི་འོད་ན་རེ། འདི་ལྟར་ངོ་ཚ་ཀྱུག་(སྐྱུག)་བྲོ། སྡིག་པ་ཆེ་ལ་ཚིམས་པ་མེད། འདི་འདྲ་བའི་ལས་བྱེད་པ་ཐེར་ནས། སངས་རྒྱས་ཀྱི་དྲུང་དུ་ཕྱིན་ནས། ཚངས་སྤྱོད་ཀྱི་སྡོམ་པ་བླངས་ནས་བསྲུངས་པས། ལྷའི་བུ་མོ་རིན་ཆེན་འོད་ཅེས་བྱ་བར་སྐྱེས་སོ། སྨད་འཚོང་མ་དགའ་བྱིན་འདོད་པ་ལ་ཤིན་ཏུ་ཆེ་སྟེ། མཉམ་པོར་དགའ་བ་ལ་རིན་ཁོང་གི་སྟེར། འདི་ལས་ལྷག་པ་གང་ན་ཡོད་སྙམ་ནས། འདོད་ལོག་སྤྱད་པས། ཡི་དྭགས་ཀྱི་མངལ་འདམ་སྐྱུག་པའི་གནས་སུ་སྐྱེས་སོ།

དེའི་ཚེ་ལྷའི་བུ་རིན་ཆེན་བཟང་པོས་ཚིགས་སུ་བཅད་དེ་སྨྲས་པས།

འཁོར་བའི་འདོད་ཆགས་གསལ་འོད་ཀྱིས། [7]
སྤངས་པས་འོད་གསལ་ལྷ་རུ་སྐྱེས།
སྤྱད་པས་དགའ་སྦྱིན་(བྱིན)་དམྱལ་བར་ལྷུང་།
འདི་ཡང་ཡ་མཚན་ངོ་མཚར་ཆེ།
འདོད་ལོག་སྤོང་ལ་ཚངས་སྤྱོད་བསྲུངས།

ཞེས། འདོད་ལོག་སྤངས་ནས་ཚངས་སྤྱོད་སྡོམ་པ་བསྲུང་བའི་ཁྲིམས་བཅས་སོ།

There were two prostitutes, known as dGa’ byin and gSal ba’i ’od. gSal ba’i ’od said, ‘By acting like this I experience great shame. I am not satisfied with this great sin, which will have (karmic) consequences’. Having gone to the Buddha, and taken vows of pure conduct and kept them, she was born as a the daughter of a god, known as Rin chen ’od.

The prostitute dGa’ byin had great (sexual) desire. Equally, she was happy with a man's gift of money. She thought, ‘What is better than this?’ and she committed sexual misconduct. She was reborn in the swamp of vomit that is the womb of a hungry ghost.

Regarding that, lHa’i bu Rin chen bzang po spoke these verses:

‘By rejecting worldly (sexual) desire,

gSal ’od was born as a luminous deity (*’od gsal*).

By practising (sexual desire), dGa’ byin descended into hell.

This is very amazing.

To reject sexual misconduct, pure conduct should be practised’.

In this way, by rejecting sexual misconduct, the law on observing pure conduct was established.

རྫུན་སྨྲས་པའི་ཁྲིམས་ནི།

The law on lying

རྒྱ་གར་ལ་སྣང་བའི་རྒྱལ་པོ་འཆར་བྱེད་ཅེས་བྱ་བ་ལ། ཁོལ་པོ་བྲམ་ཟེ་རྫུན་མེད་ཅེས་པ་དང་། རིགས་ངན་རྫུན་པོ་ཆེ་བྱ་བ་གཉིས་ཡོད་པ་ལས། དེ་གཉིས་ལ་མ་ཏེ་སྟོང་གི་ཁྲུ་མཆོག་སྤག་རིས་བྱ་བ། རྣ་ཡི་ཕུད་ཟ། ཆུ་ཡི་ཕུད་འཐུང་། འགྲོ་ན་ལམ་འདྲེན། ལྡོག་ན་མཇུག་སྣུད་པ་ལ་ཁ་མཐོན་པོར་བསྟོད་ནས། གཅན་གཟན་གྱི་བྱ་ར་བྱེད་པ་ཅིག་ཡོད་པས། ཇོ་བོ་གཉིས་ཀྱི་དེ་བསད་ནས་བཟོས་པས། དེར་རིགས་ངན་ན་རེ། བྲམ་ཟེ་ལ། ཝ་ཅག་གཉིས་ལ་རྒྱལ་པོས་ཆད་པ་ཡོང་བས། ཁྲུ་མཆོག་སྤག་རིས་གཡང་ལ་ལྷུང་ནས་ཤི་བྱུས་པ་གྲག་ཟེར། བྲམ་ཟེ་ན་རེ། ངས་སྐྱེས་ནས་རྫུན་བྱེད་མ་ཉོང་༼མྱོང་༽བས། ད་རེས་ཡང་མི་ཤེས་ལས་ཆེ་བྱས་པས། རྫུན་མ་ཤེས་ན་རྒྱལ་པོའི་ཆད་པས་གསོད་དུ་འོང་བས་ཅེས་ཀྱང་སློབས་ཤིག་ཟེར་ནས། རྫུན་བྱ་བར་ཆད་དོ། དེར་བྲམ་ཟེས་རྫུན་ཤེས་སམ་མི་ཤེས་ལྟས་པས། མི་ཤེས་པར་འདུག་ནས། ཐང་སྟོང་སྣ་མཉམ་ཡོད་ཙ་ན། དེར་རྒྱལ་པོ་དང་འཕྲད་ནས། རྒྱལ་པོ་ན་རེ། མ་ཏེ་སྟོང་ཁྲུ་ཚང་ངམ། ཁྲུ་མཆོག་སྤག་རིས་འཚོ་འམ་བྱས་པས། བྲམ་ཟེས་རྫུན་མ་ཤེས་ནས།

ཕྱུ་མཆོག་སྟག་རིས་ངེད་ཀྱིས་བསད་བྱས་པས། འ་ཡི་ཟེར་ནས། བྲམ་ཟེ་ལ་བྱ་དགའ་ཆེན་པོ་བྱིན། རིགས་ངན་གྱི་ལྕེ་བཅད་དོ།

In India there was a fierce king, known as 'Char byed,[7] who had two servants: a brahmin called rDzun med and a low-class man named rDzun po che. The two of them had [care of], a buffalo who was leader of a thousand-strong herd, called Khyu mchog sTag ris, who ate the best grass and drank the freshest water, and when he went he led the way, and when he returned he brought up the rear. When sitting on a high ridge, he kept watch for wild animals. The two herders killed and ate [the buffalo]. Then the low-class [servant] said to the brahmin, 'The king is going to punish the two of us. Let us tell him that Khyu mchog stag ris fell off a cliff and died'. The brahmin said, 'Since I was born, I have never lied, and I probably do not know how to, even now, and if I cannot lie, the king will punish us with death. But in any event, something must be said.' He decided that he would lie [but], having tried to see if he could lie or not, and realising that he could not, the brahmin spoke truthfully, like a sage (*drang song*). When they met the king, the king said, 'Is the herd of a thousand buffaloes complete? Have you looked after Khyu mchog stag ris?' Since the brahmin could not lie, he said, 'We killed Khyu mchog stag ris, alas'. The brahmin was given a great reward and the low-class [servant] had his tongue cut.

དེའི་ཚེ་ལྷ་དབང་ཕྱུག་ཆེན་པོས་སྨྲས་པ།

རྫུན་ལས་ཟློག་ནས་བདེན་པར་སྨྲས།

བྲམ་ཟེ་དེས་ནི་བྱ་དགའ་ཐོབ།

རིགས་ངན་ལྕེ་བཅད་ངན་སོང་ལྷུང་།

ཨེ་མ་ངོ་མཚར་ཤིན་ཏུ་ཆེ།

ཞེས། རྫུན་སྤངས་བདེན་པར་སྨྲ་བའི་ཁྲིམས་བཅས་སོ། [8]

Regarding that, Shiva (Lha dbang phyug chen po) said:

> By refusing to lie and speaking the truth,
>
> The brahmin received a reward,

[7] This may be a reference to King Udayana.

The low-class [servant] had his tongue cut and fell into lower realms,

The amazing thing is utterly true,

In this way, the law for rejecting falsehood and speaking the truth was established.

ཚིག་རྩུབ་སྨྲ་བའི་ཁྲིམས་ནི།

The law on harsh speech

རྒྱལ་པོ་ས་རྒྱལ་གྱི་འཁོར་ན། ཁྱིམ་བདག་ནག་པོ་བརྩེགས་པ་ཞེས་བྱ་བ། དུས་རྟག་ཏུ་ཚིག་རྩུབ་མོ་སྨྲ་བ་ཅིག་ཡོད་པ་ལས། བྲམ་ཟེ་པདྨའི་ངང་ཚུལ་བྱ་བ། ཐམས་ཅད་ལ་ངག་འཇམ་དང་ཞི་དུལ་དུ་སྨྲ་བ་ཅིག་ཡོད་པ་དེས། ནག་པོ་བརྩེགས་པ་ལ་དེ་སྐད་མ་ཟེར། མཚོན་གྱི་རྨ་ནི་འཚོ་བ་ཡིན། ཚིག་གི་རྨ་ནི་འཚོར་བ་མི་བཏུབ། བྱ་བ་ཡིན་བྱས་པས། ཁོ་ན་རེ། ཚིག་རྩུབ་ནི་ཁས་དྲག་གི་དཔའ་རྟགས་ཡིན། ཀུ་ཐོ་༼ཅོ་༽ཅན་གྱི་ཁས་མནོན་ཡིན་པས། ང་ལ་སུས་ཟློག་མི་ནུས་པ་ཡིན་ཟེར་ནས། ཚིག་རྩུབ་མོ་དང་ཁ་ཞེའི་ཚིག་སྨྲ་བས། ཡུལ་མི་ཐམས་ཅད་གྲོས་བྱས་ནས། ནག་པོ་བརྩེགས་ཀྱི་ནོར་ཐམས་ཅད་ཕྲོགས་ནས་བྲམ་ཟེ་པད་མའི་ངང་ཚུལ་ལ་བྱིན་པས།

In the retinue of king Sa rgyal[8] there was one householder called Nag po brtsegs pa, who always spoke harshly. There was [also] a brahmin, called Padma’i ngang tshul, who spoke gently and calmly to everyone. He said to Nag po brtsegs pa: ‘Do not talk like that; it is said that a knife wound can be survived, but a verbal wound cannot’. [Nag po brtsegs pa] said: ‘Harsh speech is the talk of a hero and silences frivolous chatterers; no-one can contradict me’. Because his speech was harsh and hurtful, all the people of the area consulted among themselves. They seized all of Nag po brtsegs pa’s wealth and gave it to the brahmin Padma’i ngang tshul.

དེའི་ཚེ་དྲི་ཟའི་རྒྱལ་པོ་ཡུལ་འཁོར་སྐྱོང་གིས་སྨྲས་པ།

ཚིག་རྩུབ་ཞེར་འདེབས་སྨྲས་པ་ཡིས།

ཁྱིམ་བདག་ཆེན་པོ་ནོར་དང་བྲལ།

[8] This could be King Prithvirāja.

ངག་འཇམ་ཀུན་གྱི་ཡིད་དང་མཐུན།

བྲམ་ཟེས་ནོར་ཐོབ་ངོ་མཚར་ཆེ།

ཞེས་ཚིག་རྩུབ་སྤྲངས་ལ། ངག་འཇམ་པའི་ཁྲིམས་བཅས་སོ།

In this regard, Dri za’i rgyal po Yul ’khor skyong (King of Gandharvas) said:

> Because of his harsh and hurtful speech,
>
> A great householder was separated from his wealth.
>
> Gentle speech is harmonious with everyone’s feelings.
>
> It is wonderful that the brahmin gained the wealth.

In this way, to eliminate harsh speech, the law on speaking gently was established.

ངག་འཁྱལ་སྨྲ་བའི་ཁྲིམས་ནི།

The law on gossip

གྲོང་ཁྱེར་སེར་སྐྱ་ན། མགར་བ་མུ་ཅོར་སྨྲ་བ་ཞེས་བྱ་བ། ངག་འཁྱལ་ཅི་མིན་སྨྲ་བ་ཡོད་སྐད་པ་ལ། འབའ་རོ་གྲགས་པ་སད(སེང)གེ་བ་བྱ་བ་དོན་དང་འབྲེལ་བའི་གཏམ་སྨྲ་བ་ཅིག་ཡོད་པས། མགར་ཚང་དུ་དགེ་སློང་ཉི་མ་འོད་ཅེས་བྱ་བས་བཟོ་འཚོས་པ་ལྟར་ཕྱིན་པས། མགར་བས་ངག་འཁྱལ་ཅི་མིན་སྨྲ་བས། འབའ་རོ་ན་རེ། མགར་བ་འདི་དོན་མེད་པའི་བབ་ཅོལ་དེ་ཅམ་མ་སྨྲ། དགེ་སློང་ཁམས་ཟློག གྲད(བྲང)ཁང་དུ་གཤེགས་འཚལ་བྱས་པས། དགེ་སློང་ངག་འཁྱལ་ཉན་ཉན་ནས། ཆོས་དོན་ཡོལ(ཡེ)ནས་མ་ཐོས་པས། ཁམས་འཁྲུགས་ནས་འགྱེལ་བས། རྒྱལ་པོའི་ཞལ་ནས་ངའི་མཆོད་གནས་འདིས་ཅི་ཉེས་བྱས་པས། འབའ་རོས་གོང་གི་ལོ་རྒྱུས་སྐད(བསྐད)པས། དེར་རྒྱལ་པོས་འབའ་རོ་གྲགས་པ་སེང་གེ་ལ་བྱ་དགའ་བྱིན། མགར་བ་མུ་ཅོར་ [9] སྨྲ་བའི་ལྕེ་བཅས་པས།

In the town of Kapila, it is said, there was a blacksmith called Mu cor who was unrivalled as a gossip. Another, called ’Ba’ ro grags pa seng ge, spoke meaningfully. A monk, called Nyima ’od, went to the blacksmith’s shop to see about having some work done. The blacksmith engaged in excessively idle chatter. ’Ba’ ro said, ‘Do not speak like this blacksmith, with his nonsense and mindless prattle. It is unhealthy for a monk. You should go to your residence’.

Having listened at length to the idle chatter, and since he was not listening to any religious matters, the monk became upset and collapsed. The king asked what had harmed his monk. ’Ba’ ro related the above story. Then the king gave ’Ba’ ro grags pa seng ge a reward and had the chattering tongue of the blacksmith Mu cor cut.

དེའི་ཚེ་ལྷའི་བུ་དྲང་སྲོང་སྐར་མདའ་གདོང་གིས་ཚིགས་སུ་བཅད་དེ་སྨྲས་པ། ངག་འཁྱལ་བ་ནི་སྨྱོན་པ་འདྲ། མུ་ཅོར་སྨྲ་བ་ལྕེ་དང་བྲལ། འབའ་རོ་ཡིས་ནི་བྱ་དགའ་ཐོབ། ཨེ་མ་ངོ་མཚར་ཤིན་ཏུ་ཆེ། ཞེས་ངག་འཁྱལ་སྤངས་ལ་དོན་དང་ལྡན་པའི་ཁྲིམས་བཅས་སོ།

In this regard, Lha’i bu drang srong[9] skar mda’ mdong[10] said these words:

Those who engage in idle chatter are like mad men.

Mu cor lost his tongue.

’Ba’ ro was given a reward

This is amazing.

In this way, to eliminate gossip, the law for engaging in meaningful speech was established.

ཕྲ(ཕྲ)མ་བྱས་པའི་ཁྲིམས་ནི།

The law on slander

ཡུལ་མ་ག་དྷའི་རྒྱལ་པོ་གཟུགས་ཅན་སྙིང་པོ་དང་། འབའ་རོ་ཡུལ་དཔོན་ཞེས་བྱ་བ། འབྱོར་པ་དང་ལྡན་པ་ཤིན་ཏུ་མཛའ་བ་ཅིག་ཡོད་པ་ལས། དེའི་བར་དུ་ཕྲ(ཕྲ)མ་མཁན་དྲི་མེད་ཅེས་བྱ་བས། རྒྱལ་པོའི་དྲུང་དུ་ཕྱིན་ནས། རྒྱལ་པོ་ལས་ང་བཟང་། ནོར་ཡང་ང་མང་འཁོར་ཡང་ང་མང་། འཁོར་རྒྱལ་པོ་ལ་ལྟོས་ན་ང་དྲག་གོ་ཞེས་བྱ་བའི་ཕྲ(ཕྲ)མ་སྐྱལ(བསྐྱལ)ལོ། འབའ་རོའི་དྲུང་དུ་ཕྱིན་ནས། རྒྱལ་པོ་ན་རེ། འབའ་རོའི་ཡུལ་གྱི་དཔོན་པོ་ང་ཡིན། ངའི་ཁོལ་པོ་ཡིན་ཏེ། ངས་སྨྲ་བ་ལ་མི་ཉན་ན་སྲོག་དང་འབྲེལ(བྲལ)། ནོར་འཕྲོག་ཟེར་བའི་ཕྲ(ཕྲ)མ་སྐྱལ(བསྐྱལ)ལོ། འབའ་རོ་དང་རྒྱལ་པོ་གཉིས་འཁྲུག་པ་བྱེད་པར་ཐུག་པ་ལ། བྲམ་ཟེ་ཛམྦྷ་ལ་ཞེས་བྱ་བ་ཐམས་ཅད་སྡུམ་པ་ལ་མཁས་པས་སྡུམ་བྱས་ཏེ། རྒྱལ་པོས་ཡུལ་བདེ་བ་ལ་བཀོད། དེ་

---

[9] Rishi, an Indian sage.

[10] Rangung Yeshe’s encyclopedia entry suggests a class of demons into which Brahmins turn after death if they eat unclean food.

ནས་རྒྱལ་པོ་དང་འབའ་རོ་གཉིས་སོ་སོར་ལོ་རྒྱུས་བྱས་པས། ཁྲ༼ཕྲ༽་མ་མཁན་གྱི་ཕྲ་མ་ཡིན་པ་རིག་ནས། ཁྲ༼ཕྲ༽་མ་མཁན་གྱི་ལྕེ་བཅད། བྲམ་ཟེ་ཛམ་ལས་སྐུམ་བྱས་པའི་རྔན་པར། གཉིས་ཀར་གྱིས་གསེར་སྲང་བརྒྱ་བརྒྱ་བྱིན་ནོ།

The king of Ma ga dha, gZugs can snying po,[11] and [a man] known as the governor (*yul dpon*) of ’Ba’ ro, were wealthy and extremely good friends. Between them came a trouble-maker known as Dri med. He went to the king and said, divisively, ‘[’Ba’ ro says that] 'I am superior to the king: I have more wealth and a larger retinue. Compared to the royal retinue, mine is superior’. Then he went to ’Ba’ ro and said, divisively, ‘The king says that I am the governor of ’Ba’ ro; [you are] my servant; if you do not obey my orders I will put you to death and seize your wealth’. ’Ba’ ro and the king were on the point of starting a war. Then the brahmin Dzambhala (Jambala), who was skilled in mediating all cases, conciliated between them. The king brought peace to his land. Then the king and ’Ba’ ro each related his story. Having realised the divisive nature of the trouble-maker’s words, they had his tongue cut. In order to reward the brahmin Dzamla, who had reconciled them, each gave him one hundred gold *srang*.

དེའི་ཚེ་མིའམ་ཅིའི་རྒྱལ་པོ་ལྗོན་པས་སྨྲས་པ།

ཁྲ༼ཕྲ༽་མས་གཞན་འབྱེད་རྣམ་སྨིན་ནི།

ལྕེ་བཅད་ངན་སོང་གནས་སུ་ལྷུང་།

བྲམ་ཟེ་ཛམ་ལའི་སྐུམ་ཀྱི༼གྱིས༽་ནི།

གསེར་སྲང་ཉིས་བརྒྱའི་བྱ་དགའ་ཐོབ།

རྣམ་སྨིན་འཕྲལ་འབྱུང་ངོ་མཚར་ཆེ།

ཞེས་ཁྲ༼ཕྲ༽་མ་སྤྲངས་ལ་མི་མཛའ་སྐུམ་པའི་ཁྲིམས་བཅས་སོ།

In this respect, Mi’am ci’i rgyal po lJon pa (the Kinnara king) said:

> The result of dividing others through slander,
>
> Is that your tongue will be cut and you will fall into a lower realm.

[11] Bimbisara

The brahmin Dzamla, who mediated

Received a reward of two hundred gold *srang*.

This immediate result is wonderful.

In this way, to eliminate slander, the law on friendly and conciliatory speech was established.

བརྣབ་སེམས་བྱས་པའི་ཁྲིམས་ནི།

The law on covetousness

ལྷོ་ཕྱོགས་སི་ཏའི་རྒྱལ་ཁམས་ན། ཁྱིམ་བདག་འོད་གསལ་ཞེས་བྱ་བ། ནོར་ཤིན་ཏུ་ཕྱུག་པ། རང་གི་ནོར་ལ་ཤིན་ཏུ་ཆགས་པ། གཞན་གྱི་ནོར་ལ་ཁེ་དང་རྒྱུ་འོག་གི་འབྲེལ་པ༼བ༽། ཡིད་ཀྱིས་འཕྲོག་པ། [10] བརྣམ་སེམས་དང་བཅས་པ། ལྷག་པར་ཡང་དཀོན་མཆོག་གི་ནོར་ལ་བརྣབ་སེམས་དང་བཅས་པ་ཅིག་ཡོད་པ་ལ། ཡང་ལི་ཙ་བྱི་དྲི་མ་མེད་པར་གྲགས་པ། ནོར་གྱི་ཆགས་པ་དང་བྲལ་བ་ཅིག་ཡོད་པས། ཁྱིམ་བདག་འོད་གསལ་ལ་སྨྲས་པ། ཁྱོད་ལ་ཅི་ཙམ་པའི་ནོར་ཡོད་བཞིན་དུ། གཞན་གྱི་ནོར་ལ་ཆགས་སེམས་ཀྱི་བརྣབ་སེམས་བྱེད་དམ་དེ་མ༼མི༽ལེགས། ལྷག་པར་དཀོན་མཆོག་གི་ནོར་ལ་བརྣབ་སེམས་དང་། འཇིག་རྟེན་འདིར་ཡང་བཀྲ་མི་ཤིས། ཕྱི་མ་ཡང་ངན་སོང་དུ་འགྲོ་བ་ན་ནོར་གྱི་ཞེན་པ་བྱ་བ་མི་དབུལ་པོ་ལ་ཡོང་བ་ཡིན་པ་དང་། ཕྱུག་པོ་ལ་ནོར་དེ་ཙམ་པས་ཆོག་མོད་བྱས་པས། ལན་དུ་དེ་ལས་ཀྱང་མི་ལྡོགས་ལ་ནོར་གྱི་བླ་མེད་པས་ཅི་བྱེད། ཕྱུག་པོ་ལ་ནོར་གྱི་བླ་བོ་ཡོད་པས་སྨར་ཀྱི་རྒྱེན་ནོར་ལ་དགོས་པ་ཡིན། ནོར་ལ་ཆོག་ཅི་ཡོད། དཀོན་མཆོག་གི་ནོར་ལ་མི་རུང་བ་ཅི་ཡང་མི་ཡོང་། དེ་སྐད་ཟེར་ཞིང་ཞེ་འདོད་བརྣབ་སེམས་བྱེད་པ་ཞིག་ཡོད་པ་ལས། དེར་གློ་བུར་དུ་འོད་གསལ་གྱི་ནོར་ཐམས་ཅད་མེས་ཕྲོགས། ཁོ་རང་གི་སྙིང་གནོད་སྨྱིན་བི་ན་ཡ་ཀས་དངོས་སུ་བརྟན་ནས་ཤི་སྐད། ཚེ་ཕྱི་མ་ཡང་ཡི་དྭགས་སུ་སྐྱེས་སྐད་དོ། ལི་ཙ་བྱི་ལ་རྒྱལ་ཁམས་ཀྱི་མིས་བསྙེན་བཀུར་མང་དུ་བྱས་ནས། ནོར་ཟས་སོགས་ལོངས་སྤྱོད་མང་དུ་བྱུང་ངོ་།

In the southern kingdom of Si ta, there was a householder called ’Od gsal. He was extremely rich and loved his wealth excessively. He was infatuated with the idea of obtaining profit and property from other people’s wealth. Being exceptionally avaricious, he even coveted the wealth of the Three Jewels. There was a nobleman, Li tsa byi, who was known for his purity and who had no desire for wealth. He said to the householder ’Od gsal, ‘You are already so wealthy, does your avarice make you covet the wealth of other people? That is

not good. To covet the most precious treasure, brings misfortune in this world. Later, when people go to the lower realms, those who are attached to wealth will become poor people. So being wealthy is adequate, indeed.’ In response, being a truly avaricious person, [’Od gsal] said: ‘For a hungry person, since he has no wealthy companions, what can he do? Since a rich person has wealthy companions, he needs sources of wealth repeatedly. What is sufficient wealth? As for the wealth of the Three Jewels, it is not at all inappropriate’. Suddenly, people seized all of ’Od gsal’s wealth. It is said that the demon (yakṣa) Bi na ya ka actually plucked out his heart, and he died. In the next life, it is said, he was born as a hungry ghost. The people of that kingdom had great respect for Li tsa byi and he received a great deal of material wealth‘.

ས་འི་ལྷ་མོ་བསྟན་མས་སྨྲས་པ།

ཚོག་ཤེས་མེད་པའི་ནོར་འདོད་ནི།

འདིར་སྡུག་ཕྱི་མ་ངན་སོང་ལྟུང་།

ཆགས་ཞེན་མེད་པའི་ལི་ཙ་བྱི།

བདེ་ལ་ཕྱུག་པ་ངོ་མཚར་ཆེ།

ཞེས་པ་ལ་བརྟེན་ནས། བརྣབ་སེམས་སྤྲངས་ནས་ཆགས་པ་སྐྱུང་བའི་ཁྲིམས་བཅས་སོ།

Sa’i lha mo bstan ma said:

Those who have an insatiable desire for wealth
Suffer now and later fall into the lower realms.
Li tsa byi, who was without desire,
Was rich in happiness. How very wonderful.

On this basis, by eliminate avarice, the law on reducing attachment was established.

གནོད་སེམས་བྱེད་པའི་ཁྲིམས་ནི།

The law on malevolence

སིནྡྷུ་ལའི་རྒྱལ་ཁམས་ན། གྲུད་ཟླ་བ་བཟང་པོ་ཞེས་བྱ་བ། ཐམས་ཅད་བརྟུང་ཅིང་འཐེན་འཕྲོག་བྱེད་པ་དང་། རྒྱལ་པོ་གསེར་

གཟུང་ཞེས་བྱ་བ། བྱང་ཆུབ་ཀྱི་སེམས་དང་ལྡན་པ། ཐམས་ཅད་ཀྱི་སྐྱབས་བྱེད་པ་ཅིག་ཡོད་པ་ལ། ཟླ་བ་བཟང་པོ་ནི་ཀུན་གྱི་མཐོང་སར་གཤིན་རྗེ་ཆོས་རྒྱལ་གྱིས་མངོན་གསུམ༼སུམ༽དུ་འཁྲིད་ནས་དམྱལ་བར་སྐྱེས་སྐད། རྒྱལ་པོ་གསེར་ [11] གཟུང་ནི་མངོན་སུམ་དུ་ལྷ་རུ་སྤྱན་དྲངས་སོ་སྐད།

In the kingdom of Singa la, a strong man, Zla ba bzang po, was beating and robbing everyone. The king, gSer gzung, had an enlightened mind and protected everyone. In the sight of everyone, Zla ba bzang po was led away by the Lord of Death, and reborn in a hell realm, so it is said. The king, gSer gzung, was invited to [the realm of] the gods, so it is said.

དེ་ལ་རྣམ་ཐོས་སྲས་ཀྱིས་སྨྲས་པ།

ཀུན་ལ་གནོད་ཅིང་གནོད་སེམས་ལྡན་པ་ཡིས།

གྱད་ནི་མངོན་སུམ་གཤིན་རྗེས་ཁྲིད།

བྱང་སེམས་ལྡན་པའི་གསེར་གཟུང་ནི།

ལྷ་ཡི་གནས་དྲངས་ངོ་མཚར་ཆེ།

ཞེས་པ་ལ་བརྟེན་ནས། གནོད་སེམས་སྤངས་ལ་བྱང་སེམས་དང་ལྡན་པའི་ཁྲིམས་བཅས་སོ།

In that regard, rNam thos sras[12] said:

The strong man with a malevolent mind, who harmed everyone,
Was actually led away by the Lord of Death.
gSer gzung, with the enlightened mind,
Was invited to the realm of the gods. How amazing.

On that basis, to eliminate malevolence, the law on having an enlightened mind was established.

[12] Vaiśravaṇa, god of wealth.

ལོག་ཏྟ༼ལྟ༽བྱས་པའི་ཁྲིམས་ནི།

The law on wrong views

མུ་སྟེགས་ཀྱི་སྟོན་པ་འོད་སྲུང་རྫོགས་བྱེད། ཅེས་བྱ་བ་ན་རེ། རྟག་ཆད་གཉིས་ལ་འཆད་པ་སྡིག་པ་ཆེ། ཚེ་སྔ་ཕྱི་མེད་པས་དགེ་སྡིག་མེད། ལས་ལ་རྒྱུ་འབྲས་མེད་ཅིང་དཀོན་མཆོག་གསུམ་རྫུན་ཡིན་ཟེར་ནས། རང་ཡང་དེ་ལྟར་བྱེད་ཅིང་། གཞན་ལ་ཡང་དེ་ལྟར་སྟོན་པ་ཅིག་ཡོད་པ་ལ། དགེ་སློང་སེང་གེ་ཞེས་བྱ་བ། ཚེ་སྔ་ཕྱིའི་རྒྱུ་འབྲས་ལ་ཡིད་ཆེས་ནས། དཀོན་ཅོག་གསུམ་ལ་དད་པ་དང་གུས་པ་ཅིག་ཡོད་པ་ལས། གོང་གི་རྣམ་སྨིན་གྱིས་འོད་སྲུང་རྫོགས་བྱེད་ནི་མནར་མེད་པའི་སེམས་ཅན་དམྱལ་བར་སྐྱེས། དགེ་སློང་སེང་གེ་ཞེས་བྱ་བ་ནི། ནུབ་ཕྱོགས་བདེ་བ་ཅན་གྱི་ཞིང་ཁམས་སུ་སྐྱེས་སོ།

’Od srung rdzogs byed, a heretical teacher, said this: ‘To explain eternalism and nihilism is a great sin. Without past and future lives, there is no virtue and vice. There is no karmic cause and effect and it is wrong to speak of the Three Jewels’. He acted like that himself and taught it to others. A monk, known as Seng ge, believed in the cause and effect of past and future lives, and had respect and devotion to the Three Jewels. The result of this was that ’Od srung rdzogs byed was reborn as a hell being in the *mnar med* infernal realms, while the monk Seng ge was reborn in the blissful western realm.[13]

བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་རྡོ་རྗེ་སྙིང་པོས། ཚིགས་སུ་བཅད་དེ་འདི་སྐད་ཅེས་སྨྲས་སོ།

རྫུ་འཕྲུལ་ལྡན་པའི་འོད་སྲུངས་ནི།

མནོན་གསུམ་མནར་མེད་གནས་སུ་ལྷུང་།

ལོག་པར་ལྟ་བ་སྙིང་རེ་རྗེ།

སེང་གེ་ཡང་དག་དོན་དང་ལྡན།

ནུབ་ཕྱོགས་བདེ་བ་ཅན་དུ་སྐྱེས།

ཡ་མཚན་ཆེ་ལ་ངོ་མཚར་ཆེ།

[13] *Mnar med* is known as the *Amici* hell in Sanskrit and the blissful western realm is *Sukhāvatī*.

ཞེས་པ་ལ་བརྟེན་ནས་ལོག་ལྟ་སྤྲངས་ལ་ཡང་དག་པར་བལྟ་བ་ལྡན་པའི་ཁྲིམས་བཅས་སོ།

The bodhisattva rDo rje snying po said this verse:

'Od srungs, with the magical powers,
Actually descended into one of the infernal realms.
His wrong views are pitiable.
Seng ge, with his correct views,
Was reborn in the blissful western realm.
This is amazing.

On this basis, to eliminate wrong views, the law on holding correct views was established.

དེས་ན་ཆོས་ཁྲིམས་དང་རྒྱལ་ཁྲིམས་གཉིས་མིང་འདོགས་དང་སྤོང་བྱེད་སྒོ་ནས་འགལ་ཀྱང་། སྤང་བྱའི་སྒོ་ནས་མི་འགལ་བས་རྒྱལ་ཁྲིམས་རྣམ་དག་ཅིག་ཆོས་ཁྲིམས་ཁོ་ནར་འདུག་གོ། ༄༅

Even though the religious and royal laws are contrary (different) in terms of their names and methods of abandoning [non-virtue], because they are not contrary in terms of what ought to be abandoned, the proper royal laws are just like the religious laws.

གཉིས་པ་

Second

རྒྱལ་ཁྲིམས་བཅས་མ་བཅས་ཀྱི་ཕན་ཡོན་དང་ཉེས་དམིགས་བཤད་པ་ནི།

An explanation of the good and bad effects (*phan yon dang nyes dmigs*) of applying or not applying royal law

ཡིད་འཕྲོག་མའི་གཏམ་རྒྱུད་ལས། བྱང་ཕྱོགས་ལྔ་ལྡན་སྐྱིད་ཅིང་རྒྱག་པ་དེ་རྒྱལ་པོས་རྒྱལ་སྲིད་ཆོས་བཞིན་སྐྱོད་པ་དང་། འབངས་འཁོར་གཡོག་རྣམས་ཀྱིས་ [12] རྒྱལ་པོའི་བཀའ་ལ་ཉན་པས་ཡིན། ལྷོ་ཕྱོགས་ལྔ་ལྡན་སྡུག་ཅིང་འཕོངས་པ་དེ། རྒྱལ་པོས་རྒྱལ་ཁྲིམས་ཆོས་བཞིན་མ་སྐྱོད་པ་དང་། འབངས་འཁོར་ཡོག་རྣམས་ཀྱིས་རྒྱལ་པོའི་བཀའ་ལ་མ་ཉན་པས། སྡུག་ཅིང་འཕོངས་པ་ཡིན་ཞེས་པ་དང་།

In the Yig ’phrog ma’i gtam rgyud,[14] it is said:

In the north, at the time of the *skyid cing rgyag pa*, one of the five-fold areas [characterized by happiness], the king enacted his government in accordance with the dharma (*chos bzhin*), and the people and servants obeyed his orders. In the south, at the time of the *sdug cing ’phongs pa*, another of the five-fold areas [characterized by unhappiness], the king did not enact the laws in accordance with the dharma, the people and servants did not obey his orders, and there was unhappiness and misfortune.

བཅོམ་ལྡན་འདས་ཀྱི་མདོ་ལས་ཀྱང་། ཉེས་ལ་ཉེས་པ་མ་བཅད་ན། དེའི་ཉེས་པ་ཡུལ་གྱི་རྒྱལ་པོ་ལ་སླེབ་པར་འགྱུར་ཞེས་པ་དང་། མཁས་པ་གཞན་གྱི་རྟུས་ལ་གནོད་པའི་མི་དེ་ལ་ཁྲིམས་ཀྱི་བརྡ་འདེད་མ་བྱས་ན། ཕྱིས་ངན་བྱེད་སྙིང་ཁམས་བསྐྱེད་ཅེས་བྱ་བ་གསུངས་གདའ་བས།

In a sutra of the Buddha, it is said:

If a bad person is not stopped, he will become the king of the land.

And, as for the actions of wise people towards others, if a person’s harm is not subject to a legal process (*khrims kyi brda ’ded*), later an evil-doing disposition will develop.

---

[14] The tale (*gtam rgyud*) of a female yakṣiṇī (*’phrog ma*).

ཁྲིམས་བདག་དང་བར་མི་བྱེད་པ་དག་གིས། དབྱེ་བ་གཙོ་བོར་འདོན་པ་མཉམ་ཉིད་ཁོང་ཡོན་གྱི་ཞལ་ཆེ། གཡོ་སྒྱུ་གཙོ་བོར་འདོན་པ་ཞལ་ཆེ་སྣག་བུམ་མ། ཉེས་པ་སྤང་ཞིང་དྲང་པོ་གཙོ་བོར་འདོན་པ་ཞལ་ཆེ་ཡིད་ཀྱི་རི་མོ། འགྲིག་པ་གཙོ་བོར་འདོན་པ་མཛངས་པ་འཕྲུལ་གྱི་ཞལ་ཆེའི་སྒོ་ནས་ཁྲིམས་དང་ཁ་མཆུ་བཅད་པས་བསོད་ནམས་ཆེན་པོ་ཐོབ།

Judges and mediators and their activities:

The principle (*gtso bor ’don pa*) of distinguishing (*dbye ba*), is the rule (*zhal lce*) concerning impartiality and gifts;

The principle of deceit (*g.yo sgu*), is the rule of the ink-pots;

The principle of truth and rejecting what is wrong, is the rule which creates a mental picture;

The principle of suitability, is the rule of wisdom;

If they act according to these principles, decided cases and arguments (*khrims dang kha mchu*) will be very meritorious.

སྔོན་གྱི་སྣ་བོ་རྣམས་ཀྱིས། ཕུ་རུ་བསམ་གཏན་སྒོམ་པ་དང་། མདའ་རུ་མི་མཛའ་སྡུམ་པ་གཉིས་ཁྱད་མེད་དུ་གསུང་གདའ།

Former leaders (those who set examples), have said that to practise meditation in the upper parts and to reconcile enemies in the lower parts, these are no different.

ཡབ་ལྷ་དྲི་བཟང་ན་རེ། དྲང་པོ་གཙོ་བོར་འདོན་པ་ཞལ་ལྕེ་ཡིད་ཀྱི་རི་མོ། འགྲིག་པ་གཙོ་བོར་འདོན་པ་མཛངས་པ་འཕྲུལ་གྱི་ཞལ་བཅེ་(ལྕེ་)། འབྱེད་པ་གཙོ་བོར་འདོན་པ་མཉམ་ཉིད་ཁོང་ཡོན་གྱི་ཞལ་ལྕེ། གཡོ་སྒྱུ་གཙོ་བོར་འདོན་པ་ཞལ་ཆེ་སྣག་བུམ་མ། འདི་བཞིར་ཐམས་ཅད་འདུས་ཟེར་རོ།།

According to Yab lha dri bzang[15] it is said that:

The main principle of truth, being the rule which creates a mental picture,

The main principle of suitability, being the rule of manifesting wisdom,

The main principle of distinguishing, being the rule concerning impartiality and gifts,

[15] Literally, the male deity of good odour.

The main principle of deceit, being the rule of the ink-pot.

This summarizes the four.